

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata VI

~Mga mesa sa bangko, na nakalagay mula dulo hanggang dulo, ay nakahanay sa paligid ng bulwagan ng refectoryo. Sa likod

Ang mga mesa ay may magkakasunod na hanay ng malalaking haligi na may mga lumilipad na sandigan at mga tadyang na nakaunat laban sa mataas na kisame na parang mga di-makadiyos na kuko. Isang hanay ng malalaking kawaling bakal ang nasa gitna ng bulwagan, ang kanilang mala-impyernong baga ay nagtatatay ng walang hanggang lamig. lilang monghe ang nanatili sa bulwagan, matapos kumain, at ibinubulong ang mga pinakabagong bulung-bulungan tungkol sa pang-araw-araw na paghaharap sa pagitan ng mga residenteng prayle, eskudero, at mga hindi tinatanggap na sundalo na tila nagbabantay sa bawat pinto at sulok ng Abbey. Itinaas ni Ivan ang isang mangkok ng nilagang isda at tinapay mula sa mesa, iniwan ang kakaunting pagtitipon, at lumabas ng refectoryo, nang muntik na siyang masagasaan ng isang hinihinal na Prayle na si Odino.

“Odino! Muntik ko nang mabitawan,” saway ni Ivan sa kanya, “Saan ka ba nanggaling?!” Sinundan ni Odino ang mapanuri na tingin ni Ivan pababa sa manggas ni Ivan, na may bahid ng nilagang isda. Humugot ng hininga si Odino. “Patawarin mo ako, Ivan. Kailangan na nating mag-usap. Ngayon na.” Inakay siya ni Odino papunta sa sulok sa labas ng gusali.

“Tungkol saan?”

“Balak buksan ng bagong Cardinal ang Gatestone!” bulong ni Odino. Sumandal si Ivan, hindi makapaniwala, at nanlilisk ang mga mata. “Nagsasabi ako ng totoo.”

"Maaga pa lang ba ang alak?"

"Dapat kang maniwala sa akin."

"Odino, malapit na tayong umalis sa Abbey. Hindi ko kailangan ng pampasigla."

"Ivan! Hindi ako lasing, ni hindi kita pinipilit. Narinig ko ito—ang sarili niyang mga salita, kahit ako."

Hindi pinansin ni Ivan ang kanyang mga pagtutol. "Napakaganda. Ngayon marahil ay dapat kong dalhin kay Lazaro ang natirang pagkain niya."

Aalis na sana si Ivan pero mahigpit siyang hinawakan ni Odino sa braso.

"Ivan!"

"Odino?"

"Ang mga sundalong ito ay *hindi* mga guwardiya ng papa. Hindi man lang sila taga-Avignon! Si Kapitan Bourne ay kabilang sa Royal Guard— tinatanggap niya ang kanyang mga utos mula sa kanyang Kamahalan, Haring Philip. Sinasabi ko sa iyo — narinig ko silang nag-uusap!"

Inilagay ni Ivan ang isang kamay sa kanyang manggas. "Pakiusap, bitawan mo ang braso ko," sumunod si Odino. "Ngayon, ibahagi mo ang iyong narinig," sabi ni Ivan habang hinihimas ang kanyang braso.

"Nasa ilalim ako ng bintana ng banyo. Sa loob, narinig ko si Abbot Masson at ang Kapitan nagtatalo—tungkol sa mga natitirang probisyon para pakainin ang mga tauhan ng Kapitan.

Nagbanta ang Kapitan na aalis sa Abbey nang ipinangako sa kanya ng Abbot na malapit na niyang buksan ang Gatestone. Pinayagan ng Kapitan ang tatlong araw na espasyo. Pumayag na ang Abbot."

"Ano?! Nagbibiro ka ba?" tanong ni Ivan na may kunot-noong mukha. "Nandito sila para—"

Niyugyog ni Odino ang balikat ni Ivan, hinihingi ang lubos na atensyon. "At marami pang iba! Tutulongan siya nina Clodius Greville at Grate. At alam mo, alam na alam din nila —ang paraan ng pag-aalis ng takip na bato sa altar. Mula noon ay napagkasunduan na nilang utusan ang Cardinal, Ivan!"

"Bakit kaya sila pumayag dito? Wala namang saysay."

"Ngunit nakatutulong ito *nang* malaki kay Clodius, dahil niligawan niya ang Kardinal para sa ating mga matataas na posisyon kapalit ng kanilang tulong. At pumayag ang Kardinal na sina Clodius at Greville ang maging mga bagong tagapangasiwa ng mga katakomba, kung sakaling magtagumpay ang Kardinal."

"Ngunit ano ang silbi ng Kardinal sa pagbubukas ng Gatestone? Anong kabutihan ang maaaring maidulot nito—"

"Gamitin ito bilang sandata laban sa mga Ingles. Sa aking narinig, tila ba balak niyang tumawag ng mga espiritu mula rito—upang magpadala laban sa mga tauhan ni Haring Edward sa Crecy. Sa aking palagay maging ang Kanyang Kamahalan, si Haring Philip, ay panig dito, ngunit pinaghihinalaan ko na walang alam ang Kanyang Kabanalan.

Isa itong bangungot—lahat ng ito— parang napaka-hindi makatotohanan!

Nagmuni-muni si Ivan. "Oo nga. Iyan ang dahilan kung bakit walang sinuman sa amin ang pinapayagang umalis sa mga tarangkahan ng Abbey—at kung bakit napakaraming sundalo."

"At kinumpiska ng mga guwardiya ang koreo." Dagdag ni Odino.

Hinaplos ni Ivan ang kanyang pisngi. "Diyos ko, napakasama nito; nakakakilabot."

"Kumusta naman si Lazaro? Kailangan niyang mag-ulat kay Clodius. Ipatawag mo siya kasama si Migual—ang hood?"

Naalala ni Ivan anim na taon na ang nakalilipas, nang hilingin ni Clodius kay Migual na tanggalin ang kanyang hood sa harap ng ibang mga eskudero. Bagama't palaging pinapayagan ni Abbot Vonig ang mga batang may kapansanan na magsuot ng hood upang protektahan ang kanilang mga dignidad, si Clodius mismo ang nag-asikaso sa bagay na ito. Nang malaman ito ni Ivan, nagalit siya nang husto; at kung hindi naroon si Odino upang pigilan ang kanyang kamay, malamang ay sinaktan na niya si Clodius. Binalaan ni Ivan si Clodius na huwag hawakan ang mga hood na tinahi niya para kina Migual, Thateus, at lalo na kay Lazarus — nananatili ang mapait na damdamin.

"Kung bubuksan ng Kardinal ang Gatestone, walang mga katakumba na babantayan—o kahit isang Abbey," malakas na naisip ni Ivan. "Kailangan kong ilabas si Lazaro rito —marahil sa gabi ng bukas. Sasama ka ba sa amin?"

"Oo, pero paano tayo makakapaglakbay?"

"Mayroon pa ring walang laman na kariton ng suplay sa tabi ng kuwadra?"

"Pinabantayan ng Kapitan ang mga kuwadra—mula noong pagkamatay ni Festoneau. Hindi tayo maaaring lumapit sa kariton. At maaaring mapalad tayong makatakas na may isang kabayo—nang hindi rin tayo habulin."

Nakatitig si Ivan sa paligid. "Mukhang wala na tayong magagawa pa, kundi ang umalis nang maglakad."

"Ang pinakamalapit na nayon ay si Murat, at higit pa sa isang paglalakad sa gabi. Sisikat ang araw kay Lazarus bago tayo—"

"Naaalala mo ba ang kweba na ipinakita sa atin ni Prayle Nicholas ilang taon *na ang nakalilipas—Mountain Mouth* ang tawag niya rito?"

"Oo, malalim at madilim ang paligid!"

Sumulyap si Ivan sa langit. "Mountain Mouth, kung gayon. Nasa kanluran ito. Ang mga bituin ay maaaring magpatibay sa atin; at ang buwan ay dapat magbigay-liwanag sa ating daan. Ihahanda ko si Lazarus.

Tingnan mo kung ano ang maaari mong ihanda sa mga kusina—para sa ating tatlo. At kumuha ng sapat—kahit isang hukbong may tatlong pangkat ang naglalakbay nang walang tigil. Magmadali kayo, bago pa man mapagsilbihan ang mga sundalo at wala nang matira."

"Oo."

"At tatlong pantog ng tubig, yung malalaki. Dalhin lahat sa mga katakumba. Mag-ingat na hindi ka mapansin kasama ng mga gamit. Itago ang mga ito. At si Odino—huwag magsalita kahit kanino—alang-alang kay Lazarus. Walang dapat makaalam. Naiintindihan ko ang kahulugan ni Nicholas para sa iyo."

"Huwag kang mag-alala. Alam ko."

"At kung ikaw ay makulong, kailangan naming umalis nang mag-isa. Si Lazaro ay dapat kunin palayo sa

dito kaagad.”

"Sigurado. At dadalhin ko ang mga probisyon sa Mountain Mouth kinabukasan, o sa lalong madaling panahon pagkatapos nito."

Nagsiwalay sila, si Ivan ay nagmamartsa patungo sa mga katakumba at si Odino ay magnanakaw patungo sa mga kusina ng refectoryo. Noon lamang nakalusot si Friar Greville mula sa kabila ng sulok ng refectoryo. Sinulyapan niya ang bawat direksyon nila nang may pagtataka at pagkatapos ay mabilis na nagtungo sa opisina ng Abbot.

Mabilis na naglakad si Ivan sa pasilyo ng katakomba dala ang isang maliit na mangkok at lumiko sa isang silid. Nakatayo si Lazarus sa tabi ng isang mesa, nakatalikod kay Ivan, binalot ang isang bagong sulo at inilapag ito. sa isang malaking bunton ng mga nakahandang sulo.

"Halos lahat ay mayroon ako niyan, prayle. Kailangan ko pa ng tela para matapos," sabi ni Lazarus. Lumingon siya at humarap kay Ivan. Dalawang blangkong butas ang nahulog sa mangkok ng nilaga.

"Hayaan mo na. Kumain ka na," sabi ni Ivan. Tumulikod siya at umalis dala ang mangkok. Sinundan siya ni Lazarus. Nagpatuloy sila papasok sa mga katakumba, palayo sa silid ni Lazarus, kung saan karaniwang kumakain ng nilaga si Lazarus.

"Prayle, saan tayo pupunta?"

"Halika, anak. Kailangan nating mag-usap nang mag-isa." Sinundan siya ni Lazaro, paikot-ikot sa mga tunel. Huminto si Ivan sa pintuan ng Baston crypt, isang libingan na hinukay at bininyagan kay Obispo Claire Baston, isang dating Abbot ng Gardiens tatlong siglo na ang nakalilipas. Kasabay ng isang katok at pagpihit, binuksan ni Ivan ang pinto, at saka sila pumasok ni Lazarus.

Ibinigay ni Ivan kay Lazarus ang mangkok at sinindihan ang mga kandila sa crypt. Sa silangan at timog na mga pader, pitong matataas na mummy ang nakahiga nang pahaba sa dalawang talampakang mga puwang sa dingding. Isang simpleng krusipihon na gawa sa kahoy ang nakasabit sa makinis na dingding sa kanluran. Sa gitna ng silid ay nakatayo ang isang magaspang na mesa ng pagmumuni-muni na inukit sa kahoy; at sa tabi ng pinto ay nakatayo ang isang makitid na mesa ng kandila. Inilapag ni Lazarus ang mangkok sa mesa at umupo sa isang bangkito. Lumapit si Ivan at umupo sa isang bangkito sa tapat niya. "Isda at tinapay. Oo, karamihan ay tinapay, ngunit kailangan mong kumain. Kaunti na lang ang natitira sa refectory." "Opo, Prayle," reklamo ni Lazarus, habang nagrereklamo sa sarili. Natuto na siyang magustuhan ang tinapay, ang lumang pangunahing pagkain ng Abbey, na mas nilayon niyang palakihin ang tiyan kaysa pawiin ang pagnanasa. Mas masarap ang karne—lalo na ang isda. At madalas, kapag ang malaking piraso ng Kahit na ang tinapay sa kanyang mangkok para sa hapunan tuwing gabi ay tila napakalaki, sa loob-loob niya ay naisip niya na 'ang isang batang eskudero ay hindi nabubuhay sa tinapay lamang,' na nagdaragdag ng walang-galang na pagbabago sa mga salita ng banal na kasulatan na alam na niya sa pamamagitan ng pag-uulit.

"Maaari mo na akong tawaging ama ngayon, Lazarus." Tumingala si Lazarus at hinanap ang kay Ivan

ngiti. Kapag pribado, palaging pinapayagan ni Ivan si Lazarus na tawagin siyang ama.

"Opo, ama," sumunod siya, sabay lamuyot sa isda.

"Aalis tayo sa Abbey sa gabi ng bukas, anak."

Natigilan si Lazarus. Isang pagsabog ng pananabik ang sumabog sa kanyang puso at hinanap niya ang mukha ng kanyang ama upang kumpirmahin ang kanyang narinig.

"At Oo. Sasama sa atin si Prayle Odino."

Tumalon si Lazarus, inikot ang mesa, at niyakap ang isang malaki at matipunong monghe.

Niyakap at tinapik siya ni Ivan habang tumatawa. "Kumain ka na. Kaunti na lang ang oras natin." Hinikayat siya ni Ivan na bumalik sa kanyang mangkok. Taglay ang panibagong lakas, inubos ni Lazarus ang kanyang pagkain.

"Walang patawad ang mga buto ng isda, Lazarus." Pangaral ni Ivan.

"Opo, ama." Bumagal si Lazarus at maingat na kumain, sinusubukang supilin ang masayang alimpuyo ng emosyon na bumubuhos sa kanya, ngunit walang nangyari.

"Gusto kong mag-ahon kayo ng tubig mula sa Butas ng Balon pagkatapos ninyong kumain. Ang inyong mga balabal at mga hood kailangan hugasan.

Pagkatapos ay isang kaguluhan, na parang malamig na ihip ng hangin, ang pumutol sa kanyang mga iniisip.

Ibinaling ni Lazaro ang kanyang tingin sa pinto—sa pinagmulan ng lamig ng isipan.

"Dapat ay tuyo na sila kapag tayo—ano iyon?" tanong ni Ivan, ang kanyang boses ay tila mahina at malayo.

Naramdaman ito ni Lazarus—isang bagay sa labas ng pinto, isang bagay na medyo bago ngunit likas na pamilyar. Isang kawalan ng ulirat ang lumukob sa kanya, hinugasan ang lahat maliban sa paningin, tunog, at amoy.

"May paparating ba?" bulong ni Ivan. Tama ang hinala ni Lazarus. Narinig niya ang pagbukas ng pinto. kaluskos at katok, na para bang may isang malaking bagay na lalong nakasandal dito.

Naglakad si Ivan papunta sa pinto at ibinaon ang kanyang balikat doon. Ayaw bumukas ng pinto.

"Sino ang nasa likod ng pinto, Lazarus?" bulong ni Ivan.

"Kusang pumipindot ang pinto."

"Hindi, Lazaro. Gamitin mo ang iyong mga tainga. Ilan ang nariyan?"

"Walang mga baitang, walang bulungan ng mga damit. At wala akong naririnig na paghinga—walang tao roon sa labas," wika ni Lazarus. Bumuntong-hininga si Ivan.

"Ama, may kailangan po akong aminin," bulong ni Lazarus.

"Ano iyon?"

"Yung isa pang gabi, nang sumigaw ang Gatestone—" Tumingin sa ibaba si Lazarus.

"Tigilan mo na 'yan, Lazaro."

"Ako, sa isip ko— narinig ko ang Gatesstone. Sinasabi nitong siya ang aking Ina—na bibisitahin ako nito."

"Nakausap mo ba si—?!"

"Patawarin mo ako, Prayle. Ako lang—"

"Ina ng Diyos! Lazaro, inilagay mo kaming dalawa sa malaking panganib." Hinimas ni Ivan ang kanyang mukha at nataranta na naglakad-lakad sa silid.

"Hindi ako nagtipon—at pinagbawalan mo akong magsalita—"

"Huwag mo nang pag-usapan pa iyan. Linisin mo ang isip mo. Aalis na tayo."

"Opo, Prayle."

Isang huni na parang balang ang bumasag sa katahimikan. Parehong nagpalinga-linga ang mag-ama sa buong silid. Ang matinis na huni ay lumakas, umabot na sa sampung balang—pagkatapos ay isandaan. Palakas nang palakas. Naupo si Lazaro, tinakpan ang kanyang mga tainga ng kanyang mga kamay, at iniyuko ang kanyang ulo sa mesa. Luminga-linga si Ivan sa buong silid. Sa kanlurang pader, sa ilalim ng krus na kahoy, ang nagsimulang umumbok ang mga bato na parang tiyan ng isang babaeng nagdadalang-tao. Ang krus ay tumutumba sa sahig. Ang mga bloke ay tumalsik palabas ng pader, nagtipon-tipon at nagtipon-tipon sa isang anatomikal na anyo. Ang aberasyon ay nagpalit ng anyo ng isang hubad na Babae na may mala-balag na pulang buhok at ganap na itim na mga mata. Ang parang balang na pagpapakilala ay lumipad palayo at ang Babae ay lumabas na may parehong kasuklam-suklam na ngiti na nagpabago kay Prayle Festoneau tungo sa isang walang bungang momya.

Tinanggal ni Lazaro ang takip ng kanyang mga tainga at itinaas ang kanyang ulo. Sa harap niya ay nakatayo si Inang Lucifael—ramdam niya ang katotohanang sinasabi. Natagpuan ni Lazaro ang kanyang sarili na nakatingin sa mapupulang bilog ng Kanyang mga dibdib. At ang mga ito ay nakatitig pabalik sa kanya na parang nanlalaki at takot na mga mata.

"Tumalikod ka, Lazaro!" utos ni Ivan. Muling iniyuko ni Lazaro ang kanyang ulo sa mesa .

"Ngayon talaga, Pari. Ganito na ba ako kapangit? Hindi ba't napasaya mo ako, mahal ko?" tanong niya sa boses na parang sa maraming babae.

"Iwan tayo. Hindi dito."

"Hindi mo ba sinabi kay Eljo ang tungkol sa kanyang Ina?"

"Wala ka bang respeto? Isa lamang siyang batang lalaki. Sa ngalan ng Diyos, Babae, umalis ka na."

"Kailangan ba ninyo akong batiin nang ganito? Tingnan mo ang ibinigay ko sa iyo?" Sumulyap sila kay Lazaro at muling tumingin sa kanya.

"Siya ay sa Diyos."

Ngumiti Siya, yumuko, at ibinuka ang Kanyang mga braso, "Ngayon, ngayon. Halika sa iyong Ina, Lazaro. Tinawag mo ako at narito ako, para sa iyo. Yakapin ang iyong Ina, anak."

Iniangat ni Lazaro ang kanyang ulo at muling natagpuan ang Kanyang mga suso, maluwag at buo. Ang kambal ay buong kagandahang umuugoy sa ilalim Niya.

"Lazaro!" saway ni Ivan sa kanya.

Yumuko si Lazaro at nagsalita sa mangkok ng pagkain; "Pumasok siya sa isip ko, Prayle. Pakiramdam ko

Siya— Hindi siya humihinga—hindi buhay.”

"Nakikiusap ako na tumigil ka," pagmamakaawa ni Ivan.

Umiling si Lazaro at muling hinarap ang mangkok; “Bakit mo ginagawa ito?”

“Hayaan mo na siya! Bata pa lang siya!” sigaw ni Ivan.

Tumayo si Lucifael at sinagot si Ivan, “Wala kang iniuutos , halimaw. Tumigil ka, baka tuluyan nitong dilaan ang mga mata mo.”

Lumapit si Ivan sa harap ni Lazarus at dumura, “At wala kang iniuutos kung wala ang Makapangyarihang Diyos.”

Sinunog niya ang kaniyang maitim na mga mata sa kaniya; “Huwag mo akong subukin, hayop.”

Tumingala muli si Lazaro. Lagpas kay Ivan, nakita niya ang kalahati ng Kanyang kahubaran. Tulad ng bawat

Grotesque, wala rin Siyang pusod. Gumulong ang kanyang mga mata pababa sa Kanyang maputlang tiyan at bumaba sa

pagitan ng Kanyang mga hita. Bahagya siyang lumingon, na nagbigay-daan kay Lazaro na ipakita nang buo. Pinainit siya ng kasalanan.

Nag-alab ang kaniyang mga ugat dahil doon. Ngumisi siya.

"Maruming alipin, sa pangalan ni Kristo na ating Panginoon na gumagapos sa iyo, umalis ka."

Tumawa si Lucifael at sinagot si Ivan, “Lingkod? Nakagapos? Makinig ka, halimaw. Ako ang naggapos sa iyong Kristo at sumubok at humampas sa kanya. Ako ang nagtusok ng mga pako sa kanyang mga kamay at paa. Ako nga, ang pumutol sa kanyang tagiliran at kumutya sa kanya, at kinoronahan siya bilang hari gamit ang mga marurupok na tinik. Ako nga, ang sumubok sa kanya at sa kanya na nagpatotoo sa akin. Ako nga, ang dumurog sa kanya na parang isang kawawang insekto patungo sa mga pahina ng kawalang-hanggan, na lumilikha ng mismong pananampalataya na inaangkin mo ngayon na niyayakap mo. Hindi ako nakatali na lingkod, mahal na banal na tao. Patunayan mo ako tulad ng ginawa ni Hesus at gaya ng ginagawa ni Lazaro.”

Sinundan ni Ivan ang tingin ni Lazarus; muling nakatitig sa Kanya si Lazarus.

“Lazaro!” saway ni Ivan sa kanya at lalo pang hinarangan ang kanyang paningin. Iniyuko ni Lazaro ang kanyang

ulo, ang mga kamay ay nakatakip sa kanyang maskara. Itinaas niya ang Kanyang mukha sa kisame at pinuno ang silid ng isang libong nakakatakot na tawa.

Pagkatapos ay nagsalita siya, “Ang Eljo ko ay higit na lalaki kaysa sa iyo at hindi siya talaga lalaki.”

"Iniuutos ko sa iyo, diyablo, sa pangalan ng kabanal-banalang Panginoon at Kristo, umalis ka sa lugar na ito ng Diyos ko!" sigaw ni Ivan.

Binago niya ang Kanyang boses—nagsasalita bilang si Ivan, “Hindi ako isang tao ng Diyos kundi isang bato sa mga pader na ito. Si Lazaro ang bunga ng aking nakakulong na pagnanasa—ang kasalanan ng aking hindi tapat at tumalikod na balakang.”

“Lazaro, takpan mo ang mga tainga mo!” sigaw ni Ivan gamit ang kinopya niyang boses. Ginawa nga iyon ni Lazaro.

Patuloy siyang nagsalita para sa kanya, “Pinapaalala niya sa akin araw-araw, nang walang salita. Si Lazaro ay nalulunod sa sarili kong pagkakasala. Kapag nakikita ko siya, nakikita ko ang aking sarili. Ipinipilit ko ang aking pananampalataya sa

siya—hindi para sa *kanya*, kundi para sa *akin*. Daranasin niya ang mga sakit ng katuwiran gaya ng dapat ding tiisin ng aking pagkakasala. Sa takdang panahon, si Lazaro ay lubusang malulunod, huhugasan ang aking mga kasalanan, at ako ay malilinis.”

"Tama na! Sa ngalan ng Diyos, lumayo ka sa amin," sigaw ni Ivan.

Ibinalik ni Lucifael ang Kanyang tinig sa dating tinig; “Marahil ay dapat kang malunod sa iyong sariling pagkakasala at hayaang malunod si Lazaro sa kanya.”

Mula sa mga puwang ng momya—mula sa likod ng bawat bangkay, isang dagsa ng mga daga ang pumasok sa silid. Daan-daan sa kanila ang bumuhos palabas ng mga butas, isang kumukulong dagat ng itim na balahibo. Isang baho ang umalingawngaw mula sa kanilang mamantika at may sakit na buhok at sinipsip ang hanging makahinga palabas ng silid. Sumuko ang kandila sa apoy nito at ang silid sa ilalim ng lupa ay nagdilim. Lumipad nang malapad ang mga mata ni Lazarus at nagtuklap ang mga patong-patong ng anino para lamang matuklasan niya ang kanyang Ina na nakangiti sa kanya nang may mahiyain na ngiti, Ang kanyang kumikinang na itim na mga mata ay mas itim pa kaysa sa kadiliman sa pagitan nila.

Naglabasan ang mga daga nang maramihan. Mga matang parang butil ng butil, nagngangalit na mga ngipin, mga kuko na parang karayom, at mga buntot na kulay abo ang bumalot sa bawat pulgada ng espasyo sa sahig. Ang kanilang maruruming kuko ay kumakapit at kumakapit sa sahig na parang mga binti ng isang milyong alakdan. Ang kanilang mga tili ay nagsama at sila ay pumipilipit sa isang magulo at magulo. Pinagkukumpulan ng mga daga ang mga sandalyas ni Ivan at Inakyat ni Ivan ang loob ng kanyang damit. Kinagat at kinagat nila siya. Sumigaw si Ivan, kinakalkal ang mga buong kumpol. Gumuho siya sa sahig at nilunod siya ng itim na karagatan ng salot, hinuhugasan ang kanyang laman.

Biglang tumahimik ang silid at si Ivan ay gumugulong-gulong sa isang bakanteng sahig. Ang Babae ay nakatayo sa tabi niya, tumatawa. Nawala na ang ilusyon ngunit ang nakalulukob na sakit ng punit-punit na laman ay nanatili sa kanya. Nagpumiglas si Lazarus na tulungan si Ivan na makaalis sa sahig. Gumulong si Ivan nang patiwari at sumuka. Bumangon si Lazarus at pinunit ang kanyang maskara. Lumapit siya kay Ivan at hinamon Siya, sumisitsit, ang mga tainga ay nakalaylay at ang makakapal na mga aso ay nakalantad. Kumunot ang kanyang noo at sandaling inihilig Niya ang Kanyang ulo, na parang isang nalilitong aso. Pagkatapos ay tumalon Siya, umuungol, at sinampal palayo si Lazarus, na nagpabagsak sa kanya sa isa sa mga puwang ng m at sa isang walang malay na buntot.

Yumuko siya at itinaas ang ulo nito gamit ang isang kamao ng buhok. Bumulong siya sa tainga ni Ivan sa tinig ng maraming babae, “Alamin kung sino ang patutunayan. Pakinggan mo ito: Sa isang bukid na akin, ang bato ay hindi sa iyo upang magtaka; hindi ako sa iyo upang magtaka; ang Eljo ay hindi sa iyo upang magtaka. At ang sinumang dumadaan, at nakikialam sa mga bagay na hindi sa kanya, ay katulad ng isang sumusundot sa buntot ng dragon.”

Iniyuko niya ang kanyang ulo, tumayo at ipinagpatuloy ang Kanyang mga kalapastanganan, “Katotohanan, patunayan mo ako, gaya ng

sabi ni Hesus. Ako si Lucifael, Anghel ng mga anghel, pinuno ng mga lehiyon, at may karapatang mag-angkin sa mga bagay na hindi mo kailanman makukuha. Kung hindi ka pa akin, tatapusin kita rito at "Ngayon na. Huwag kang makialam sa mga gawain ko, halimaw." Napaangat ng tingin si Ivan at nawalan ng malay.

Lumington siya at, sa huni ng isang libong balang, natunaw Siya sa pader. At isang katahimikan ang nanatili sa silid-huling yari sa lata—isang tahimik na parang kamatayan na angkop sa anumang silid-libingan.

~*~

Naglakad nang paikot si Prayle Odino sa looban dala ang lahat ng kunwaring kawalang-bahala na kaya niyang maipon, matapos itago ang halos limang araw na ninakaw na mga pagkain sa dormitoryo ng mga monghe. Pumasok siya sa gilid na pasukan ng gusali na kinaroroonan ng pasukan ng katakumba. Sa pangunahing pasilyo, narinig niya ang mga sundalong pumasok sa harapang pasukan. Paos na umugong ang boses ni Kapitan Bourne sa gitna ng mga naglalakad na paa at kumakalansing na baluti na metal, "Lahat ng tatlo: ang matangkad, ang mataba, at ang eskudero na may maskara! Halughugin ninyo ang bawat tunel—bawat silid sa ilalim ng lupa! Kung mahuli ninyo sila, ikulong ninyo sila sa banyo at ipaalam ninyo agad sa akin!"

"Opo, Kapitan," tugon ng isang boses.

"Ngayon, sa dormitoryo. Sumama kayo sa akin."

Lumubog si Odino sa mga anino ng isang malalim na arko habang naghiwa-hiwalay ang mga sundalo. Isang hanay ang nakapalibot sa isang pasilyo patungo sa mga katakumba. Tumulikod si Bourne kasama ang natitira; dumiretso sila kay Odino. Sinipsip ni Odino ang kanyang tiyan, idiniin ang sarili sa isang sulok at pinigilan ang kanyang hininga. Sa loob ng abot ng kanyang mga braso at halos malapit na para mabilang ang mga hibla ng buhok, sunod-sunod na sundalo ang dumaan sa kanya at lumabas ng gusali.

Nagmamadaling lumayo si Odino sa kanila at lumabas sa gilid na pasukan, habang ang mga mata ay nasa lahat ng dako. Pakiramdam niya ay hubad siya—isang kumikinang na baboy na napapalibutan ng dalawang daang gutom na lobo. Puslit siyang nagtago sa gabi at nagtago sa likod ng isang hanay ng mga evergreen na palumpong na direktang katabi ng panlabas na pader ng Abbey, nakasilip mula sa gusot ng mga sanga sa maliliit na nagpapatrolya ng mga sundalong tumatawid sa patyo. Hinihinal, ang kanyang hininga ay bumubuo ng hamog sa preskong hangin, sumandal si Odino sa mga bato sa pader at tinipon ang kanyang lakas ng loob—at ang kanyang mga tuhod na mahina. Kailangan niyang hanapin si Ivan bago pa siya matagpuan ng mga tauhan ng Kapitan; kailangan niyang panatilihing suot ang hood ni Lazarus, ngunit higit sa lahat, kinailangan niyang huminga nang malalim. Sa isang kapansin-pansin at kahit na seryosong ideya, alam niyang nalalamangan siya sa bilang, walang proteksyon at tiyak na wala nang oras para gumawa ng anumang maliban sa singhal nang singhal, marahil isang mabilis na naganap at ganap na trahedyang.

Halos tatlung talmampakan sa ilalim ng mga sandalyas ni Odino at sa kaibuturan ng mga katakumba, ang pinto patungo sa

Napilitang bumukas ang Baston Crypt. Isang kumikislap na sulo ang sumilip sa kadiliman. "Nasa atin sila! Dito," sigaw ng may dalang sulo sa pasilyo. Nakahiga sa sahig, gumalaw si Ivan nang magtagpo ang mga bota. Dumagsa ang mga sundalo sa loob ng crypt. Dalawang guwardiya ang binuhat si Ivan pataas.

"Nasaan ang matabang prayle—si Odino?" tanong ng isang sundalo sa kanya. Natuklasan naman ng isa ang maskara ni Lazarus sa sahig at ibinigay ito sa lalaking nagtatanong kay Ivan. Sa kabila ng bangkay at nababalot ng dilim, isang pares ng matingkad na asul na mga mata ang nakadungaw sa labas.

"Nasaan ang bata? Ito ang maskara niya, oo," tanong ng sundalo sa kanya. Tahimik na parang daga sa ilalim ng lupa, ibinaba niya ang kanyang ulo at itinakip ang sobrang damit sa kanyang ulo.

Ilang lalaki ang nagpasa ng kanilang mga sulo sa silid, nakita itong walang laman, maliban sa mga hanay ng mga mummy na nakausli sa mga dingding. Nakita ni Ivan ang isang piraso ng bagong roba sa likod ng mummy—ang roba ni Lazaro. Bahagyang gumalaw ito.

"Nahulog siguro ako. Duguan ba ako? Kita mo 'to?" tanong ni Ivan sa kanila, habang itinututok ang mga flashlight sa kanya.

"Hindi. Bakit ka nandito sa libingang ito?"

Hinimas ni Ivan ang kanyang mukha at padabog na nilampasan ang mga sundalo at patungo sa pinto. Hinawakan niya ang kanyang mga braso at pinigilan siya.

"Pumunta ako upang manalangin— nahulog ako sa kadiliman. Hindi ko mahanap ang aking daan."

"Kumusta naman itong maskarang ito? Nasaan ang batang lalaki?"

"Naku, ang dami niyang ganitong maskara. Luma na 'yan—isa na lang basahan ngayon. Nakakulong si Lazaro."

"Sa kanyang tuluyan. Nagmamakaawa ako sa iyo, kailangan kong magpahangin," pilit na tinungo ni Ivan ang pinto. Ang mga lalaki sumulyap sa huling pagkakataon sa silid-silid at atubiling sumunod sa kanya palabas.

"Nasaan ang tirahan ng bata?" tanong ng sundalo.

"Sa pasilyong ito, lumiko pakanan at sa kanya matatagpuan ang unang silid sa kaliwa."

"At nasaan ang prayle—si Odino?"

"Nasa selda niya siya, sa dormitoryo, ang huling natatandaan ko. Kailangan kong bisitahin si Lazarus." Lalong inilayo ni Ivan ang sarili mula sa mga sundalo. Mas hinigpitan nila ang pagkakahawak sa kanya.

"Ang utos ko ay hulihin ka, prayle. Sasama ka sa akin."

"Ano?! Pag-aresto?! At para saan?" hindi makapaniwalang tanong ni Ivan.

Kinausap ng sundalo ang iba, "Kayong lahat, ipagpatuloy ninyo ang paghahanap—ang tirahan ng bata." Humarap siya kay Ivan at nagsalita, "Patawarin mo ako, nahihirapan din ako rito, prayle. Sinusunod ko lang ang mga utos. Pumayag ka nang mapayapa, kung nais mo." Kusang-loob na pumayag si Ivan.

Para kay Lazarus, ang boses ng paalis na sundalo ay humina na parang isang malayong alingawngaw habang siya ay nananatili sa silid-panloob, na nakahimlay na parang bato sa ilalim ng isang pari na parang bato rin—ang bangkay ng una

Si Abbot Clairese Baston, ng kripta ng Baston. Ang mga labi ay ang pari na nagbuklod kay Naramsin sa lagusan ng Benion, umaasang mailibing magpakailanman ang wika at mga lihim ng Gatestone. At ngayon, ang mismong bangkay ni Abbot Baston ay nakatulong upang protektahan si Lazaro mula sa agarang pagtuklas, habang siya ay lubos na nakatago sa ilalim ng mga labi nito.

1 Oktubre, 1347

Para kina Lazarus at Ivan, magkatulad ang kanilang mga panloob na obserbasyon: 'Hindi pangkaraniwang araw iyon.' para sa Abbey nang walang pagsalubong sa mga kampana bago magbukang-liwayway para sa mga hapon ng umaga, o mga panawagan para sa mga pagkain sa refectoryo, o mga kapansin-pansing kalansing para sa pagmumuni-muni at panalangin sa dormitoryo sa gabi— walang anumang sukat o rutina sa loob ng Abbey tungkol sa walang hanggan at sagradong iskedyul nito ng *ora et labora*. Sa ilalim ng isang nakamamatay na tahimik na kampana ng katedral, para bang ang Oras mismo ay tuluyang tumigil sa loob ng kakaibang abalang mga pader ng Abbey. Sina Lazarus at Ivan ay parehong nakulong nang hiwalay sa isa't isa; si Lazarus ay gumagalaw sa ilalim ng isang malutong at patuloy na nagdurugo na bangkay, at si Ivan ay nabihag sa loob ng binabantayang paliguan ng Abbey na walang handaang paraan upang makatakas.

Sa buong maghapon lumipas, pareho nilang narinig ang paligid ng Abbey — kung saan karaniwang tahimik ang mga katakomba, ang mga dingding nito ngayon ay umaalingawngaw sa mga tinig ng mga sundalong sumisigaw, nagtatalo, at paminsan-minsang tawanan. At kung saan karaniwang tahimik ang patyo ng Abbey na may mga mongheng nagmumuni-muni nang Ang bakuran ay maingay na puno ng maiingay na mga sundalo, mga kabayong humihhip, at mga kumakalansing na metal.

Gayunpaman, mayroong malaking pagkakaiba sa kanilang patuloy na pagdurusa. Kung saan si Lazaro ay nakakulong sa ilalim ng isang patay na pari, ang kanyang mamasa-masang hininga ay nagpainit sa maliit na kulungan hanggang sa nakakasakal na antas. Bumuhos ang pawis sa ilalim ng kanyang malagkit na damit na kumukulong ng init. Ang bagong kahalumigmigan sa ilalim ng lumang bangkay ay muling binuhay ang mabahong amoy ng pagkabulok nang may panibagong lakas, na pagkatapos ay pumuno sa masikip na kulungan ni Lazaro na parang isang bulok at kumakalat, nasasalat na kulungan. At kung saan si Ivan ay nakatayo na nakakulong sa likod ng mga maingat na sundalo, halos mamatay siya sa lamig sa bukas at malamig na hangin ng mabatong paliguan. Nagpaikot-ikot siya sa paligid ng pool ng paliguan, protektado mula sa lamig ng kaunti pa kaysa sa isang damit at sandalyas. Hindi na niya maramdaman ang dating tumitibok na sakit sa kanyang mga daliri sa kamay at paa—parang wala na ang kanyang mga paa't kamay. Para kina Lazarus at Ivan; sa kanilang sama-samang paghihirap, ang Panahon ay nagtagal sa tila miserable at walang katapusang araw. Sa katagalan, ang takipsilim at matataas na anino ay bumalot sa Abbey.

Habang nakatayo ang dalawang sundalo sa labas ng pasukan ng banyo, muling pinagmasdan ni Ivan ang malalalim at makikitid na bintana: 'Madali lang makakapasok ang isang batang lalaki sa mga ito ngunit wala ni isa man sa kanila...'

'Taong may kaya sa katawan niya.' Naupo siya sa gilid ng batong tangke at pinagmasdan ang binabantayang pasukan gaya ng dati, nang hindi mabilang na beses mula noon— wala pa ring handang paraan para makatakas. Isa sa mga lalaki ang pumasok sa banyo at nilampasan siya. Sa likurang sulok ng gusali, huminto siya sa isang mataas na plataporma, itinabi ang isang takip na kahoy at humiga . Sa kanyang balikat, tinanong niya si Ivan, "Bakit ka nga ba inaresto?" Sarkastiko na bulyaw ni Ivan, "Tumanggi akong makinig sa mga pagtatapat ng Kapitan ninyo." Humagalpak ng tawa ang guwardiya, ibinalik ang bloke sa ibabaw ng butas, at bumalik sa kanyang pwesto sa labas ng pinto. Bumulong siya sa isa pang guwardiya na sandaling sumulyap kay Ivan at tumawa.

"Psst!" isang sirit ang narinig mula sa bintana sa likurang dingding. Napuno ng ulo ni Odino ang makipot na butas.

Nagmamadaling lumapit si Ivan sa bintana, "Purihin ang Diyos. Odino, nasaan si Lazarus?"

"Nasa mga katakumba pa rin, sa palagay ko. Hindi pa tayo nahahanap ng mga guwardiya."

"Odino. Makinig ka sa akin. Magdala ka ng maraming roba— puno ang mga braso."

"Nilalagnat ka ba?"

"Gawin mo, Odino. Bilisan mo."

Naglaho si Odino at sa wakas ay bumalik, isinuot ang telang masa sa bintana.

"Nagtatago ako sa kabila ng mga palumpong sa kanlurang pader," bulong ni Odino.

"Tama na! Sige na!"

Nadulas si Odino.

Ibinabalot ni Ivan ang isa sa mga roba papasok at palabas ng maliit na bintana. Pagkatapos ay binuksan niya ang isa sa mga ang mga damit at binalutan ang butas, manggas, at hood nito ng iba pang mga bahagi nito. Kinalas niya ang tali ang kanyang sinturong lubid at ikinabit ito bilang sinturon sa dummy. Itinayo niya ito gamit ang likod nito sa ang mga guwardiya, at naglakad siya papunta sa likuran ng banyo, kung saan niya tinanggal ang takip na kahoy sa palikuran at itinagilid ang buong plataporma. Gumapang siya pababa sa maruming butas na lupa at inihiga ang plataporma pabalik sa ibabaw niya, maingat na ibinalik ang posisyon ng bloke ng kahoy sa ibabaw ng butas.

Ilang sandali pa, nakarinig siya ng mga yabag at ng boses ng pangalawang guwardiya na nagtatanong sa pansamantalang mannequin, "Kaya tumanggi kang makinig sa pag-amin ng Kapitan?" Tumawa ang sundalo .

Itinaas ng guwardiya ang bloke ng kahoy mula sa palikuran at sumandal si Ivan, sumilip sa butas, habang inihahanda ng guwardiya ang kanyang sarili. At ginawa nga niya —napangiwi si Ivan nang uminit at mabasa ang harapan ng kanyang damit.

Nagpatuloy ang sundalo, habang sumusulyap sa dummy: "Kahit ang Diyablo ay hindi maglalakas-loob ___"

Tumigil ang agos. Tumalon pabalik ang bantay.

"Aye! Wala na siya! Wala na ang prayle!"

Tumakbo ang unang guwardiya. Itinuro ng pangalawa ang damit na nasa bintana,

“Nakatakas siya !”

"Napakaliit niya! May tinatago siya kung saan!"

Hinalughog nila ang banyo, winasak ito nang magsalita ang pangalawa, “Sabi ko sa inyo nakatakas na siya ! Gusto na ng Kapitan na makitang may mga taong nahuhuli habang nakatakas pa ang dalawa ! Nagsasayang lang tayo ng oras dito!” Sabay-sabay silang tumakbo palabas ng pintuan at umikot sa gusali. Itinapon ni Ivan ang palikuran na gawa sa kahoy, itinaas ang sarili palabas ng butas at tumakas.

Di-nagtagal, natagpuan ni Ivan si Odino na ikinakaway siya papunta sa mga palumpong. Sinalubong siya ni Odino nang may asim ng mukha. “Anong ginawa mo?” Tinakpan niya ang kanyang ilong at bibig. “May nangyari ba sa iyo?” “Marami na sa kanila—hindi pa ang tamang panahon, Odino.”

Umaambon ang kanilang mga hininga sa malamig na hangin ng takipsilim. Yumuko si Odino palayo kay Ivan, namumula ang mukha dahil sa natitirang amoy.

"Ano ang alam mo, Odino? Sabihin mo lahat."

"Napapansin kong balak buksan ng Kardinal ang Gatesstone. Nasa katedral na siya ngayon kasama ang Sina Clodius, Greville at Grate. Iniutos niya na selyuhan ang mga monghe at eskudero sa dormitoryo at dinoble ng Kapitan ang mga guwardiya sa lahat ng pasukan.

"Hindi maaaring nandito si Lazaro kapag sinubukan nila —napakadelikado ba? Kailangan natin siyang makuha." malayo sa Abbey ngayong gabi. Sasama ka ba sa pag-alis namin?"

"Oo nga!"

"Kung gayon, aalis tayo papuntang Mountain's Mouth ngayong gabi. Ang pagkain at tubig— ikaw ba ang nag-asikaso ?"

"Ivan, nasa selda ko ang mga probisyon; pero hindi ako makalusot sa mga guwardiya."

“Kung gayon, aalis tayo nang walang baon,” sabi ni Ivan, habang tumitingala sa mga bituin.

“Susunduin ko si Lazaro ngayong din.”

"Hindi sana siya aalis ng mga katakumba nang mag-isa," alok ni Odino. "Siguro ang Butas ng Balon? Itatago niya—"

“Nasa Baston crypt siya. Dito ka lang.” Dahan-dahang nilagpasan siya ni Ivan, naglakad sa mga palumpong, at mabilis na lumapit sa gilid na pasukan ng gusaling kinaroroonan ng catacomb. pasukan

Pagkatapos ay nakarinig si Odino ng galit na mga sigaw mula sa kabilang bahagi ng gusali, at sumilip sa makapal na tabing ng mga palumpong upang pagmasdan ang kaguluhan. Si Kapitan Bourne at maraming guwardiya na may dalang mga sulo ay nag-aalab sa paligid ng kanto. Itinuro ni Bourne ang lahat ng dako, na nagbibigay ng mga direksyon habang sumisigaw, "Isara ang gusali! Kayong apat, dumoble doon – gusto ko ng magkasunod na mga poste! Kayong lahat, i-espasyo ang inyong mga poste sa kabilang panig! Kayong anim ay manatili rito! I-secure ang lahat ng pinto at bintana! Ang iba sa inyo ay sumama sa akin! Lumipat!"

Pagkatapos ay idinagdag ng Kapitan, sumisigaw pa rin, ngunit ngayon ay mas nasa isip na niya, "Pinayagan siyang makatakas! Mga walang kwentang tao!" Isang siksikang grupo ng mga sundalo ang sumalakay sa harapang pasukan ng gusali habang ang iba ay sinigurado ang pasukan sa gilid kung saan kamakailan lamang pumasok si Ivan sa gusali. kanyang sarili.

Isinandal ni Odino ang kanyang ulo sa pader, ipinikit ang kanyang mga mata, pinagngingitngit ang kanyang mga ngipin, at hinampas ang kanyang kamao sa mga bato—isang trahedyang kumpleto.

Tumakbo si Ivan sa pangunahing pasilyo, sinisigawan si Lazarus. Halos agad-agad, lumiko si Lazarus sa sulok ng lagusan na patungo sa Baston Crypt. Nagyakapan sila nang nakabuka ang mga braso.

Hinila siya ni Ivan palayo at inalog sa mga balikat. "Makinig ka, Lazarus! Gawin mo ang sinasabi ko!"
Naiintindihan mo ba?

"Opo, ama."

"Aalis na tayo! Huwag kang tumigil at huwag kang magsalita! Magmadali ka at lumapit ka sa akin!"

Binitawan siya ni Ivan, lumington at tumakbo pabalik sa lagusan, habang si Lazarus ay nakasunod sa likuran na parang isang duwende na kuba ang likod na multo. Lumiko sila sa kanto patungo sa pasilyo ng hagdanan at biglang huminto.

Sa harap nila, bumaba si Kapitan Bourne sa hagdan kasama ang isang grupo ng mga sundalo.

"Tama na. Tapos na ang habulan, pari."

Humakbang si Ivan sa harap ni Lazarus. Wala nang pag-asa.

Ibinagsak niya ang kanyang mga balikat. "Aalis tayo nang mapayapa." Pinilit ni Ivan na ngumiti, yumuko at pinagsalikop ang kanyang mga kamay na parang isang mabuting prayle.

"Oo nga. Nasaan na ngayon ang matabang babae?"

"Priya Odino?"

"Pareho lang."

"Hindi ko alam kung nasaan siya."

Yumuko si Bourne sa mukha ni Ivan; "Dapat ay kasama ko na ang iyong Abbot ngayon, ngunit nasumpungan ko ang aking sarili na hinahabol ang dalawang monghe na hindi akma at isang kuba na eskudero sa buong Abbey. Naparito ka para inisin ako. Ngayon, dahil lahat ng pari ay nasa dormitoryo—lahat ay naitala maliban sa matabang isa, at dahil alam kong walang damit pangpari sa banyo bago ka inaresto, Tatanungin kita muli. Nasaan siya? Inaasahan ko ang sagot.

"Tulad ng sinabi ko sa iyo, hindi ko alam kung saan—"

Tumalikod si Bourne, umikot, at hinampas ang panga ni Ivan gamit ang kanyang kamao. Bumulong si Lazarus.

"Lazaro!" pigil ni Ivan sa kanya. Sumugod si Ivan, ginulo ang lahat gamit ang isang nakakuyom na kamao na tugon sa panga ng Kapitan. Pinigilan ng mga guwardiya si Ivan habang tinitii si Bourne ang kanyang sakit.

"Ah, isang paring may apoy sa loob niya," pinunasan ni Bourne ang dugo mula sa kanyang nakakulot na labi. Inutusan niya ang kanyang mga tauhan, "Itabi ninyo siya. Mas parang hayop ang tunog ng bata."

Itinulak ng mga guwardiya ang nagpupumiglas na si Ivan pabalik. Napatalon si Lazarus; walang ekspresyon ang mga mata na nakatitig kay Bourne.

"Sabi ko aalis tayo nang mapayapa," sabi ni Ivan, "Huwag mo lang saktan ang bata! May sakit siya!" Umatras ang ilang guwardiya. Ngunit matatag ang loob, bumulong ang Kapitan, "Gusto kong makita ang mukha niya." Inutusan niya ang pinakamalapit niyang guwardiya, "Ikaw. Tanggalin mo ang maskara."

"Hindi! Hindi mo dapat," sigaw ni Ivan, habang napapailing.

Hinawakan ng sundalo ang hood ni Lazarus at pinunit ito. Kumalat ang mga takot na sundalo

isang dagundong ng mga hinugot na armas.

"*Hiss!*" dinuraan ni Lazarus ang papaatras na si Bourne; dilat ang asul na mga mata, mailap at itim na buhok, mahahabang tenga na nakalapat, at may mga nakakatakot na pangil.

"Isang batang demonyo!" sigaw ng isa. Ang iba naman ay bumulong sa pagkamangha.

"*Hindi!*" Nakawala si Ivan at itinulak ang pinakamalapit na guwardiya sa pader. Sinugod siya ng ilang guwardiya at inihagis niya sila na parang isang higanteng baliw. Habang nagkakagulo ang silid, sinugod ni Bourne si Ivan at ibinaon ang isang puting hawakan na punyal sa ilalim ng kanyang mga tadyang. Napaangat si Ivan at natisod paatras. Napabuntong-hininga siya nang malakas, "Takbo Lazarus!"

Nasaksihan ni Lazarus ang kutsilyo, ang dugo, at kung ano pa man—isang kakila-kilabot na bagay sa mga mata ni Ivan.

"*Tirit!*" Ang mala-lawin na sigaw ni Lazarus ay humampas sa hangin. Ang mga bingi na sundalo

ay natigilan at natulala. Si Ivan ay bumagsak sa sahig at umungol, "Bilisan mo, bata! *Ngayon na!*"

Ang pasukan ng katakomba ay lubusang nakasarang, si Lazarus ay umikot at lumipad sa pangunahing pasilyo at malalim sa mga tunel na parang isang multo na nasusunog.

Biglang huminto ang mga sundalo, ibinaba ang mga armas, nagpalitan ng mga natatarantang tingin sa isa't isa, at nakatitig kina Ivan at Bourne. Kay Bourne, umungol si Ivan: "Wala siyang balak na masama. Ang puso niya ay nasa Diyos. Nagmamakaawa ako sa iyo, pabayaan mo siya—hayaan mo siyang umalis." Pagkatapos ay inikot niya ang kanyang ulo, bumuntong-hininga, at tumingin nang walang inaantok sa wala, maliban sa isang bitak sa dingding.

Sa sumunod na katahimikan, itinaas ni Bourne ang kanyang tingin at nakita ang kanyang mga tauhan na pinag-aaralan ang punyal sa kanyang kamay, ang talim nito ay may bahid ng dugo ng pari. Bigla niya itong pinunasan, tinakpan, at pinigilan ang katahimikan; "Susunod na." Tumulikod siya at nagmartsa paakyat sa hagdan, ang kanyang mga tauhan ay humuhupa na parang isang naghahating patay na dagat; huminto siya at kinausap sila, "Arestuhin siya; walang mga espada o talim; gusto ko ang batang demonyong iyon—nang walang pinsala." Ang kanyang mga tauhan ay nakatayo sa paligid niya, hindi gumagalaw na parang mga estatwa.

"Ngayon na!"

Sumagot ang kanyang sarhento, “Narinig mo ang Kapitan! *Gumalaw!*” “” Bumaba siya sa mga katakumba.” Binunot ng mga sundalo ang kanilang mga espada at sumunod sa kanya. Ang umuugong na utos ng sarhento ay humina sa lagusan; “Kayong tatlo doon sa baba! Tingnan ninyo ang mga pintong iyan! Kayong dalawa diyan sa loob! Halughugin ang bawat siwang at bitak!”

Sa hagdanan, bumulong si Bourne sa kanyang sarili at sa kanyang mga tauhan, “Walang tunay na pari ang nagpoprotekta sa isang halimaw.” Nagpatawag siya ng anim, “Sumama kayo sa akin. Nagtitiwala akong inihanda ninyo ang aking mga sundalo sa looban.”

Na siyang pinagtibay ng isa sa kanila, “Opo, kapitan. Isang daang pinakamalalaking tauhan—naghihintay ng pamumuno.”

Sinulyapan ni Bourne ang mga labi ni Ivan, pinikit ang mga mata, at padabog na umakyat sa hagdan.

"Tapusin na natin 'to."

[Tapusin ang Kabanata 6]

Ang akdang pampanitikan na ito ay nilikha eksklusibo sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~